

Haffner, saavel som hans Eftermand, det nuværende Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomjen), havde udarbejdet Planen og havde gjort gjældende overfor deres Kolleger, at saaledes var det rigtigt, henstatsmæssigt og tilfredsstillende, men hvad Banfælighederne iøvrigt angaa, da vare de pekuniære Banfæligheder den Gang langt fra saa store, som de ere i Diebliffet. Den Gang var der Spørgsmaal om en Bekostning af 34—35 Million Kr., det var det, som det oprindelige Forslag gik ud paa, men her er der Tale om meget Mere, og det ærede Medlem maa undskylde, at jeg siger det, det maa bero paa en Misforstaaelse hos ham, naar han mener, at den finansielle Situation den Gang skulde berede større Banfæligheder end den nuværende. Jeg beder det ærede Medlem benytte sig af „Danmarks Statistik“, som er blevet omdelt til os, og han vil der Pag. XXVI. finde Oplysninger om Statens Finantsstatus. Han vil finde, at Aktiverne i 1872 — og det var i Vinteren 1872—73, at det Forslag, hvorom der er Tale, blev forelagt — beløb sig til en samlet Sum af omtrent 109½ Million Kroner. I 1887 beløb Aktiverne sig til Noget over 98½ Millioner (Sagd: Men Passiverne?) Det er Aktiverne, der her er Tale om, nemlig om, hvorvidt man kunde tage de fornødne Penge af Kassebeholdningen og Reserverfonden. Forholdet er det, at i 1887 er ganske vist Regnskabs- og Kassebeholdningen betydelig større end den Gang, men til Gjengjæld var Reserverfonden den Gang meget, meget større end nu. Den Gang var Reserverfonden omtrent 67½ Million Kr., nu angives den til omtrent 18 Millioner. Men ikke blot havde man været betænkth paa denne Side af Sagen, og i denne Henseende kan jeg bemærke lige overfor den høitærede Krigsminister, som udtalte, at den daværende Regjerings Stilling i 1873 for saa vidt ikke var meget forskjellig fra den nuværende, at der var dog en stor Forskjel. Der findes nemlig i Motiverne til det Lovforslag, der blev forelagt i Begyndelsen af 1873, Oplysninger om, hvorledes Regjeringen tænkte sig de finansielle Forhold ordnede, og det var i det første Møde om denne Sag, at Finansministeren, der var til Stede ved Behandlingen af Sagen den Gang, efter at 2 Medlemmer af Thinget havde udtalt sig, tog Ordet og henviste netop til disse Motiver, idet han hertil havde udtalte sig desangaaende. Man ser af Motiverne, hvad der hertil er udvikledes af Finansministeren, at det Resultat, som Regjeringen og særlig han som Finansminister den Gang var kommen til, var, at man vilde kunne være i

Stand til at gennemføre Sagen saaledes som foreslaaet i den Række af 8 Aar, over hvilken Arbejdet var fordelt, uden overordentlige finansielle Foranstaltninger, navnlig uden Optagelse af nye Statslaan og uden at kræve nye Skatter. Han henviser til, hvorledes han havde stillet sine Budgetter for den kommende Aarrække og havde ment, at man som sagt ikke behøvede at ty hverken til Statslaan eller til Optrækkelsen af nye Skatter. Det forekommer mig altsaa, at det ærede Medlem, til hvem jeg har henvendt disse Ord, ikke har haft Ret i den Maade, hvorpaa han udtalte sig lige overfor mig eller lige overfor den Regjering, hvis Optræden i 1873 jeg har omtalt.

Det er mig en stor Tilfredsstillelse i Modsetning dertil at kunne sige, at det har været mig kjært at høre den ærede Krigsministers Udtalelser. Jeg paaskjønner, at han har erkjendt, det var fuldt berettiget af mig saa vel som af ethvert Medlem at ønske, at forlange Oplysninger om den finansielle Side af Sagen. Det har været mig kjært at høre den høitærede Krigsminister udtale, at det var fuldt berettiget at drage det finansielle Moment ind i Diskussionen og Forhandlingen. Det glæder mig at høre min Formening bekræftet, den nemlig, at den høitærede nuværende Regjering ligesaa vel som den tidligere havde, jeg kan sige selvfølgelig, stænket den finansielle Side af Sagen den omhyggeligste Overveelse, forinden den kom frem med sine Forsvarsforslag her i Thinget, og at man som Følge heraf kunde vente i sin Tid, om ikke før saa i Udvalget, at faae de af mig paapegede Oplysninger og nærmere Rede og Klarhed paa, hvorledes Regjeringen har ment, at de fornødne Pengemidler skulle staves tilveie. Man kan have en forskjellig Mening om, hvorvidt det maaske kunde have været heldigere, at i alt Fald Noget af det blev sagt ved denne 1ste Behandling, men jeg skal erkjende, at det mindre er den høitærede Krigsminister end en anden Minister, hvem det havde tilkommet at give saadanne Oplysninger i Lighed med, hvad der skete i 1873. Men ogsaa fra anden Side har det været mig tilfredsstillende at høre den høitærede Ministers Udtalelse lige overfor mig. Den har nemlig givet mig Forvisningen om, at jeg ikke har set saa urigtig paa Tingen, naar jeg fremsatte i mit første Foredrag, at det var høist magtpaaliggende, at man gjorde sig Situationen i finantiel Henseende klar, forinden man tog sin endelige Bestemmelse om at paabegynde de forskjellige Forsvarsforanstaltninger, hvorom der er Tale; thi netop, fordi jeg mener, det er rigtigt, ja, at det er nødvendigt at begynde og at be-